

יום ה' י"ד אדר תשע"ב חג פורים , 8.3.12

אמא יקרה ,

עכשיו הכל נגמר.

במשך כמעט שלוש שנים סבלת נואשות מהמכה הגורלית שהפילה אותך ארצה.

הרצון החזק שלך לחיות ולנצל כל רגע הביאו אותך למצב שהחלטת לצאת מהבית לבד וללכת בשבת בצהרים , כשאבא ישן ויולנדה , המטפלת שלך , יצאה לחופשת סוף שבוע. רצית רק רגע ללכת למשרד שלך. משרד הביטוח , אותו כל כך אהבת. כדי לבדוק עוד נייר ולחפש עוד פתרון למישהו שאיבד או נפגע והביטוח צריך לשלם לו החזרים.

אך ביש מזל , ונפלת.

נפילה שממנה לא הצלחת לקום. נפגעת פגיעה קטלנית במוח הקדמי . מאז נהפכת להיות משותקת בכל גופך. רק הראש זז מעט , עינייך דיברו ומדי פעם הצלחת להגיד דבר מה.

כשיכולת לומר אמרת שזהו זה. הכל נגמר. את לא רוצה לחיות יותר.

בקשת שנעזור לך לסיים את העניין.

אמרת שאדם שלא עובד הוא מיותר בחיים.

כך האמנת כל חיך. אדם צריך להיות פרודוקטיבי. לייצר דבר מה. לעבוד , לחשוב , לכתוב , לקרוא או לתפור , דבר שמאד אהבת.

כל אלה כבר לא היו מנת חלקך. וזה הכאיב לך מאד. כשיכולת צעקת . ואנחנו לא יכולנו , באמת , לעזור לך.

עשינו הכל כדי שתרגישי יותר טוב.

אך כולנו שיחקנו את המשחק . נעשה לך טוב ואת אולי תרגישי יותר טוב.

אך זה לא צלח.

לפני כשנה הפסקת כבר להגיב אל אבא או אלינו. התעקשנו להביאך כל יום הביתה כדי שתגיבי למקומות המוכרים לך . לאט לאט נסגרת בתוך הבועה שלך ולא יצרת קשר עם סביבה.

מדי פעם ראינו את עיניך זזות ובעזרתך דברנו איתך.

הדבר ששימח אותך יותר מכל זה לצאת לטייל מעט בחוץ. בקשת לצאת וכשיצאנו צעקת ובקשת לחזור לשקט בבית תמר.

כשאבא הלך לעולמו , לא יכולנו לשתף אותך בפרידה.

החלטנו לא לומר דבר. עד היום איני יודעת אם הרגשת את לכתו של אבא או לא.

בזמן האחרון היית בוכה כל פעם שראית אותי. כאילו הרגשת שהסוף קרב ואת עצובה עם בואו.

אולי באמת הרגשת שהסוף קרב .

אמא , השנים האחרונות שלך היו למעשה סוג של פרידה איטית.

כל יום אבדנו עוד חלק ממך. בהתחלה עוד אכלת איתנו ארוחות ערב שישי ושמחתי כל פעם שיכולתי לקחת אותך אלי הביתה. שמחתי שיש לי בית שבו ניתן להכניסך עם כסא הגלגלים. להושיבך לשולחן איתנו.

כנראה שהמוח הפסיק לתפקד ואת הפסקת גם לאכול. לא הצלחת לבלוע. בכאב לב נורא הסכמנו שיחברו אותך להאכלה ישירות לבטן. ואת כעסת. כי באמת כבר לא רצית את החיים האלה.

את שהיית כל חיך פעילה , שאפתנית ומלאת מרץ . עבדת בלי להפסיק. אפשר להגיד שהיית מכורה לעבודה.

נולדת ב-9.9.1925 בברלין , גרמניה. בשנת 1933 הנאצים החרימו את המפעל של אבא והקימו בו מפקדה. זה היה בסביבה שגרת ולכן המשכת להרגיש שזה המגרש הביתי שלך.

היית מסתובבת בין הקצינים הגרמנים ואת ילדה בת חמש , שש. לא פחדת מכלום. אבא שלך ממש נחנק מהאומץ שהפגנת.

בשנת 1938 , בגיל מאד צעיר עזבת את ביתך בברלין ואת הורייך , על אף התנגדותם יצאת עם קבוצת ילדים לדנמרק הרחוקה. שם חיית אצל משפחה של גויים שנהנו מיכולת העבודה שלך.

המלחמה התקדמה ואת ברחת לשבדיה.

שם סיימת לימודי אחות.

שוב המלחמה השיגה אותך והחלטת בשנת 1945 לעלות על אוניית מעפילים , תאודור הרצל , ולעלות לארץ ישראל. היית אחות באוניה וטפלת באלפי האנשים שהיו עליה.

המסע הזה ארך כמעט שנה. בכל נמל דחו את האוניה . עברתם מנמל לנמל עד שהגעתם לנמל חיפה. גם פה האנגלים לא הסכימו שתדרו בחופי הארץ וגורשתם לקפריסין. האנגלים הסכימו שהפצועים על האוניה ירדו לביה"ח ואת ליווית אותם כאחות אחראית . הוצע לך להישאר בארץ אך לא הסכמת לעזוב את העולים . המשכת איתם את המסע לקפריסין ושם הייתם עוד שנתיים ימים.

בשנת 1948 , כשהוקמה המדינה , , עלית סוף סוף למדינת ישראל. והגעת למעין צבי , כדי לפגוש את אחותך שולמית שכבר הייתה חברת קיבוץ.

כאן פגשת את אבא , שלוימלה , והתחתנתם . בשנת 1951.

השנים הראשונות היו קשות מאד. גרת בצריף וקבלת נשיכה מחולדה. נשיכה שכמעט הרגה אותך. חלית בצהבת קשה והכבד שלך נפגע ברובו. אמרו לך שילדים לא תוכלי להביא.

אך את היית תמיד עקשנית ותמיד ידעת יותר טוב מכולם.

למדת בדרכך שיש להלחם על כל דבר ולא לקבל שום דבר כמו שהוא. החיים לימדו אותך שמי שמקשיב לעצמו מגיע ליעד. עובדה, שהוריק לא הקשיבו לקולם הפנימי ומצאו את מותם במלחמה בגרמניה, דבר שהטריד אותך כל השנים.

וכך נכנסת להיריון איתי, ושכבת תשעה חודשים בבי"ח רמב"ם, שם גם נולדתי בינואר 1953.

הסיפורים שספרת לי על ביתך בברלין ועל מפעל הסדקית שהיה לאביך היו האבן השואבת שלך.

הם נתנו לך את האומץ להגיד, החוצפה לנסות, והיותר מכל זה העיסוק בבדים וכל מה שמסביבו.

כך המשכת להתנהל כל חייך. אמרת את שהרגשת באומץ, וחשבת שהאמת שלך היא האחת ויחידה. נהגת להיאבק על האמת שהאמנת בה. היה לך קשה לקבל דעות של אחרים ששונות משלך.

הוכחת לכולם שזה מה שהציל אותך בכל הניסיונות שעמדו בפניך.

אבא אהב אותך פעילה ומובילה. הוא האמין ביכולות שלך ועודד אותך לקחת אחריות ולהוביל בקיבוץ.

היית מנהלת המ יתפרות במשך 20 שנה, בימים שלא היה כסף לבגדים. הקמת מחלקה לתפירת בגדים לכל הילדים. בנוסף ישבת בועדות תכנון, ועדת משק, ועדת כוח אדם, ועדת השכלה.

עברת לניהול מחלקת ההלבשה בתק"ם. שם עבדת במשך כעשרים שנים נוספות. נסעת יום יום לתל אביב והסתובבת בכל הארץ כדי לעזור לקיבוצים להקים לעצמם ענף ביגוד ומיכבסות.

סיימת שם וחזרת לקיבוץ להקים את ענף הביטוח, בו עסקת עד אותה נפילה גורלית שקטעה הכל.

משפחה מועטה הייתה לך. רק שולמית אחותך ומשפחתה. לכן החלטת אחרי שילדת אותי ואת אלדד, להוסיף וללדת עוד בת. וכך נולדה אורנית.

בהמשך הגיעו הנכדים שהיו עבורך שמחה גדולה. בכל יום שישי היינו מתכנסים בבית ההורים שהיה קטן וצר אך מלא שמחה. היינו מתכבדים בעוגות שאפית ונהנים במשותף מהקפה.

גם כשעברת עם אבא לבית החדש והמורחב מעט יותר, המשכת לקיים את המנהג שנפגשים בבית סביב קפה ועוגה. כל שישי אחה"צ או בשבת כשאורנית מגיעה עם יוסי והילדים.

היית מתקשרת אלי ומזמינה אותי לבוא ותמיד שאלת: את לא באה? אתם לא מגיעים?

זו הייתה הדרך שלך להגיד שאת מחכה לנו.

כששולמית הלכה לעולמה , את לקחת את הפרידה בצורה קשה מאוד. דבר שהביא לך אירוע מוחי ראשון. והיית רק בת 70 .

השתקמת ממנו ועברת עוד מספר אירועים מוחיים עד האירוע האחרון והקטלני שהביא אותך לבית תמר.

שם נשאת כמעט שלוש שנים בחוסר אונים . היינו לצידך ועשינו כל מה שאפשר כדי לעזור ולהקל על האומללות שנחתה עליך.

אהבת את אורי ושמחת עליו שיעשה מה שניתן עבורך.

וכך באמת היה.

אורי דאג לך מאד והגן על זכותך להיות בבית תמר. ועל כך אנו מודים מאד.

עכשיו הכל הסתיים ואת בת 86 שנים.

באנו כולנו להיפרד ממך אמא ולומר לך שאנו מבטיחים לזכור אותך יפה , חזקה ופעילה , כמו שהיית בימים היפים שלך.

נצרב את הזיכרון בליבנו לעד.

נוחי בשלום על משכבך והיי לאבא בת זוג לחיי הנצח.

אראלה